

Arrest

nr. 216 681 van 12 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 november 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van D.M. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en bent u soennitisch moslim. U bent geboren op (...) in Grozny, in de Tsjetsjeense republiek. U verbleef in Grozny tot de eerste Tsjetsjeense oorlog (1994). Uw vader overleed in 1993. Tijdens de 1e Tsjetsjeense oorlog (1994-1996) zocht u samen met uw familie onderdak in de dorpen Urus-Martan en Atsjkhei-Martan, waar vele van uw ooms en tantes verblijven. U keerde daarna terug naar de stad Grozny. U huwde een eerste

maal in 2007 met T.,M. (...) en kreeg met haar een dochter, D., D. (...). U scheidde in 2010. Uw dochter bleef bij u wonen.

U huwde een tweede maal in 2013 met Y., K. (...) en scheidde van haar in 2015. U heeft een broer, M. (...), die in 2004 de Russische Federatie verliet omwille van de moord op een vriend van hem en die momenteel in Oostenrijk verblijft. Uw zus M. (...) verblijft in Urus-Martan.

U volgde een technische opleiding in Grozny en ging daarna aan het werk in het spoorwegstation. U voerde deze job uit van 2008 tot 2014, toen er in het personeelsbestand gesnoeid werd omwille van besparingen. U ging vervolgens in de bouwsector en in privébedrijven werken.

Op 17 April 2015 had u vrijaf en zou u gaan logeren bij een neef in de subwijk Tashkala van de stad Grozny. U liep langs de weg in de buurt van uw woning toen een wagen naast u reed, vertraagde en voor u stopte. Er sprongen verschillende gewapende personen uit de wagen. U dacht aanvankelijk dat vrienden van u een grap wilden uithalen maar u herkende niemand. U werd geslagen, kreeg een zak over het hoofd en werd meegenomen in de wagen. Na een korte rit moest u uitstappen aan een politiekantoor en werd u een ruimte ingeduwde waar een metalen deur stond. Uw hoofd kwam tegen deze deur aan. De zak werd van uw hoofd getrokken en u werd verschillende malen geschopt en geslagen. Ook werd u mishandeld met verschillende voorwerpen zoals buizen uit metaal en plastic. Uw mobiele telefoon werd afgenomen. Nadat u een tijd geslagen werd, kwam de vice-chef van het politiekantoor, genaamd H. (...), naar binnen en toonde hij u namen op uw telefoon. U legde steeds uit wie deze personen waren. De vice-chef toonde veel belangstelling voor de naam van Z. (...), een jongen uit uw straat en verwees zelf ook naar de naam I. (...), een jongen die u samen met Z. (...) in de zomer van 2014 op de sportschool had leren kennen. Deze I. (...) was om het leven gekomen tijdens de aanslag op het Mediahuis in Grozny in december 2014. U begreep dat u van terreur beschuldigd werd. U werd herhaaldelijk geslagen en gevraagd om een verklaring te ondertekenen waarin stond dat u gearresteerd was omdat u in het bezit was van drugs en munitie. U ondertekende dit document onder druk. De agenten wilden u eveneens filmen en u verzette zich hiertegen.

Uiteindelijk belde de vice-chef uw moeder op, die met uw oom naar het politiekantoor kwam. Na onderhandelingen werd er besloten dat u vrijgekocht kon worden voor een bedrag van één miljoen roebel (13.500 EUR). U moest een uitreisverbod ondertekenen en uw moeder moest een garantie ondertekenen waarin zij beloofde de volgende dag terug naar het politiekantoor te komen om het geld over te maken. U werd ook verboden om naar een medische dienst te gaan. Met behulp van uw oom werd het geld bijeengezocht en de volgende dag naar het politiekantoor gebracht. Zelf kreeg u medische verzorging van de oom van uw vriend en dorpsgenoot A. (...). Zijn oom was kinderarts en diende u bij uw thuis de nodige verzorging toe. U verbleef in de maanden na uw arrestatie in het huis van uw moeder, verbleef soms bij vrienden of familieleden, hervatte uw werk in de bouwsector en ging even in een bedrijf voor chemische reinigingsproducten werken.

Op 10 juni 2016 vierde u uw verjaardag in het huis van uw grootmoeder. U was echter bij uw grootmoeder toen u werd opgebeld door uw moeder, die u vertelde dat verschillende agenten uw huis waren binnengevallen, op zoek naar terreurverdachten. Uw moeder raadde u aan om niet naar huis te komen. U wilde ook niet bij uw grootmoeder blijven en vertrok naar een achterneef, genaamd S. (...), in Urus-Martan. Via een vriend van S. (...) probeerde u verschillende keren om een visum te verkrijgen. Uiteindelijk kon u een Pools visum verkrijgen. U vloog op 16 februari 2017 naar Polen. Daar aangekomen vernam u echter via een familielid dat er opnieuw een inval was gebeurd in het huis waar uw moeder verblijft en dat uw moeder hierbij gewond was geraakt. U besloot na enkele dagen naar de Russische Federatie terug te keren. U keerde terug naar Tsjetsjenië, waar u enkele maanden in een huurappartement in Grozny verbleef. U verbleef hierna bij familieleden en vrienden. U regelde visa voor u, uw moeder en voor uw dochter, u zag uw moeder terug in september 2017 en verliet samen met haar en met uw dochter Tsjetsjenië.

U verliet de Russische Federatie op 19 oktober 2017. U reide met het vliegtuig via Nazran, in de Ingoesjetische republiek en via Moskou naar Milaan, Italië, vanwaar u met de trein uw reis verderzette. U kwam uiteindelijk in België aan op 19 oktober 2017 en diende op 28 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Om uw verzoek te ondersteunen, legde u de volgende documenten neer: een intern paspoort en een geboorteakte.

B. Motivering

U verklaart dat u vreest dat u in de Russische Federatie zal worden gearresteerd, opgesloten en gefolterd omdat corrupte agenten u opnieuw als doelwit zouden kunnen zien of omdat deze agenten een verband legden tussen u en terroristen die betrokken waren bij de aanslag op het mediahuis in Grozny in december 2014.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens moet het CGVS besluiten dat u er niet in geslaagd bent om uw persoonlijke vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense of de Russische autoriteiten geloofwaardig te maken.

Zo moet ten eerste worden opgemerkt dat u en uw moeder tegenstrijdige verklaringen aflegden over de omstandigheden van uw vrijlating na uw arrestatie in april 2015.

Zo stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw oom en uw moeder een overeenkomst ondertekenden waarin zij borg stonden dat er zeker losgeld betaald zou worden of dat u naar het politiekantoor zou terugkeren (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p11). Op diezelfde datum verklaarde uw moeder echter dat zij op het politiekantoor niets moest ondertekenen. Sterker nog, zij stelde dat er geen enkele overeenkomst gemaakt werd (CGVS moeder, dd. 22.04.2018, p7, 8). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bevestigde u slechts dat uw moeder een garantiebewijs ondertekende (CGVS zoon, dd. 24.07.2018, p4). Uw moeder verklaarde op haar tweede persoonlijk onderhoud dan weer dat zij inderdaad een garantie had ondertekend (CGVS moeder, dd. 24.07.2018, p3). Toen zij met haar tegenstrijdige beweringen geconfronteerd werd, verwees uw moeder slechts naar de angst om naar Tsjetsjenië te worden teruggehaald (CGVS moeder, dd. 24.07.2018, p3). Dergelijke bewering kan onmogelijk volstaan om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. De vrees om door onbekende Tsjetsjenen naar de Russische Federatie te worden ontvoerd heeft namelijk geen betrekking op de verklaringen die uw moeder aflegde over het al dan niet ondertekenen van een garantiebewijs. Nochtans kunnen consistente verklaringen over dergelijk garantiebewijs verwacht worden. Het feit dat er losgeld betaald moest worden voor uw vrijlating raakt namelijk aan de kern van u relaas. Zo stelde u zelf dat u gearresteerd werd door corrupte agenten die op geld uit waren en stelde u dat u vreest opnieuw om deze reden het doelwit te worden (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p15, 17). Indien dergelijke corruptie inderdaad de reden voor uw arrestatie vormde, vormt het feit dat deze agenten garanties vroegen aan uw moeder een essentieel element in uw asielrelaas.

Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen ernstig afbreuk aan uw verklaring als zou u gearresteerd zijn omdat agenten op zoek waren naar geld en als zouden zij u tegen betaling hebben vrijgelaten.

Ten tweede legden u en uw moeder tegenstrijdige verklaringen af betreffende de omstandigheden waarin u verkeerde in de maanden na uw vrijlating.

Zo legden u en uw moeder tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijf en activiteiten in de maanden na uw vrijlating. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u in de periode na uw vrijlating thuis bleef, waarbij u de eerste twee weken slechts af en toe buiten een sigaret ging roken en later meer naar buiten ging (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p17). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u dat u in de vier of vijf maanden na uw vrijlating grotendeels in het huis van uw moeder verbleef, dat u na een korte revalidatie werkte in een bedrijf dat chemische reinigingen uitvoerde en dat u ook opdrachten in de bouwsector aannam (CGVS zoon, dd. 24.07.2018, p5). Uw moeder verklaarde echter niet te weten hoe lang u nog bij haar verbleef, enkel dat u de eerste nacht na uw arrestatie thuis verbleef, en verklaarde bovendien dat u geen job had in de maanden na uw vrijlating (CGVS moeder, dd. 24.07.2018, p4, 5, 6). Pas nadat zij met u beweringen geconfronteerd werd, verklaarde zij zich plots wel weer te herinneren welke job u had uitgeoefend (CGVS moeder, dd. 24.07.2018, p6). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen en professionele activiteiten na uw arrestatie doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Er kan namelijk verwacht worden dat u en uw moeder gelijklopende verklaringen afleggen over jullie weerzien, jullie verblijf en uw professionele activiteiten na dergelijke traumatische arrestatie, quod non.

Vervolgens legden u en uw moeder tegenstrijdige verklaringen af over de vervolgingsfeiten die jullie in de maanden na uw arrestatie zouden hebben ervaren. Zo werd u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of u nog enige problemen had ervaren in de maanden na uw arrestatie. U verklaarde in deze periode geen problemen te hebben ervaren, stelde dat u geen enkel teken had gemerkt dat u in de gaten gehouden werd en verklaarde u bovendien dat u dacht dat uw moeder ook geen controle had gemerkt (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p17). Uw moeder stelde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS echter dat er, in de periode van april tot juni 2015, toen u thuis aan het herstellen was, twee personen in een wagen voorbij het huis reden die uw huis filmden, waarna uw moeder kort met deze twee personen sprak. Uw moeder stelde echter dat zij dit niet aan u verteld had om u niet bang te maken (CGVS moeder, dd. 22.04.2018, p8, 9). Echter, tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verwees u plots zelf naar deze confrontatie. U verklaarde vreemd genoeg dat er in deze wagen maar één inzittende was, dat uw moeder er niet in geslaagd was met deze inzittende te spreken en u verklaarde bovendien dat u op het moment van dergelijke bezoeken aan uw moeder niet thuis aanwezig was (CGVS zoon, dd. 24.07.2015, p6). Hoewel nog enigszins geloof

zou kunnen worden gehecht aan de verklaring van uw moeder dat zij u aanvankelijk niet geïnformeerd had over het incident met deze mannen in de wagen, is het onaannemelijk dat u en uw moeder later dergelijke uiteenlopende verklaringen aflegden over dit incident.

Bovenvermelde tegenstrijdigheden doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering als zou u ook na uw arrestatie vervolging vrezen en in de gaten zijn gehouden en halen bijgevolg de algehele geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees voor vervolging verder onderuit.

Ten derde legden u en uw moeder tegenstrijdige verklaringen af over het feit dat uw moeder u waarschuwde naar aanleiding van een inval die op 10 juni 2016 plaatsvond in uw ouderlijk huis.

U verklaarde dat u op 10 juni 2016 naar uw grootmoeder was gegaan om uw verjaardag te vieren. U zat op die dag met uw grootmoeder samen naar televisie te kijken en samen te praten toen uw moeder u opbelde met de waarschuwing dat personen uw ouderlijk huis waren binnengevallen (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p12, 17; CGVS zoon, dd. 24.07.2018, p5). De verklaringen van uw moeder gingen echter ernstig in tegen de verklaringen die u zelf aflegde. Zo stelde zij niet te weten om welke reden u naar uw grootmoeder was gegaan (ofschoon u verklaarde dat u speciaal ging om uw verjaardag te vieren) en verklaarde zij op gedetailleerde wijze dat zij u vroeg waar u zich bevond tijdens het telefoongesprek, waarop u antwoordde dat u zich op het kruispunt bevond en dat u op weg naar huis was (CGVS moeder, dd. 22.04.2018, p9). Tijdens haar tweede interview op het CGVS verklaarde uw moeder echter tijdens dit telefoontje niet aan u te hebben gevraagd waar u was, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen maar verklaarde zij nog steeds dat zij vermoedde dat u op dat moment onderweg was (CGVS moeder, dd. 24.07.2018, p6). Dergelijke tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen over jullie contacten naar aanleiding van de inval in uw ouderlijk huis, doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van dergelijke inval en aan de geloofwaardigheid van uw verdere vervolging na uw arrestatie in 2015.

Ten vierde moet worden opgemerkt dat u en uw moeder erg tegenstrijdige en vage verklaringen aflegden over uw verblijfplaatsen in de Russische Federatie na uw kort verblijf in – en terugkeer uit Polen.

Zo stelde u dat u, na uw terugkeer uit Polen enkele maanden in Grozny verbleef, in een huurappartement in de Oktoberwijk. Vervolgens zou u bij uw vriend in Urus-Martan hebben verbleven (CGVS zoon, dd. 24.07.2018, p9). Ook verklaarde u dat u na uw terugkeer uit Polen pas in de maand september van 2017 voor het eerst uw moeder terugzag (CGVS zoon, dd. 24.07.2018, p9). Uw moeder bleek op haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS echter niet op de hoogte hoelang u na uw terugkeer uit Polen nog in de Tsjetsjeense republiek verbleef, waar u precies verbleef en wist bovendien niet eens wanneer zij u voor het eerst had teruggezien (CGVS moeder, DD. 24.07.2018, p6, 7, 8). Dit is uiterst ongeloofwaardig. Indien u als haar zoon op gevaar van eigen leven een half jaar lang terugkeert naar de republiek waar u vervolging vreest, is het uiterst onaannemelijk dat uw moeder geen weet heeft van de plaats waar u verblijft, de duur van uw verblijf en bovendien niet eens weet wanneer zij u voor het eerst terugzag. Dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw verblijf in Tsjetsjenië na uw korte vlucht naar Polen en doen verder afbreuk aan uw verklaarde vrees voor vervolging in Tsjetsjenië.

Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat het uiterst vreemd is dat u, die op dat moment gezocht zou worden door Tsjetsjeense veiligheidsdiensten, het risico zou nemen om met uw eigen paspoort naar Moskou en Polen te reizen en vervolgens dezelfde reis terug te maken, niet in het minst gelet op uw verklaring als zou er een sterke samenwerking zijn tussen de Tsjetsjeense en de Russische federale veiligheidsdiensten (CGVS zoon, dd. 24.07.2018, p8). Hoewel u verklaarde dat uw terugkeer naar Tsjetsjenië ingegeven was door de wil om uw moeder en dochter te beschermen, is de lange duur van uw verblijf in Tsjetsjenië van februari 2017 tot 19 oktober 2017 onverzoenbaar met uw persoonlijke vrees voor vervolging (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p9, 19). Indien u werkelijk een persoonlijke vrees voor vervolging in Tsjetsjenië koesterde, is het uiterst onaannemelijk dat u na uw vlucht naar Polen opnieuw naar Tsjetsjenië terugkeert en er meer dan een half jaar verblijft alvorens zich naar België te begeven om er internationale bescherming aan te vragen.

Bovendien verklaarde u dat u in 2016 tot tweemaal toe een nieuw internationaal reispaspoort aanvraag en hiervoor een oogscan liet uitvoeren bij de Tsjetsjeense autoriteiten in Grozny (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p8, 9). Dit blijkt ook uit de stempels ter afgifte van een internationaal paspoort, die in uw intern paspoort geplaatst werden op datum van 28 maart 2016 en 22 september 2016. Gelet op uw vrees voor de Tsjetsjeense autoriteiten is het volstrekt ongeloofwaardig dat u zich uit eigen beweging bij deze autoriteiten zou hebben aangediend voor een biometrische controle, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging door deze autoriteiten dan ook ernstig onderuithaalt.

Bovenstaande elementen halen uw verklaarde vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten dan ook onderuit. Bijgevolg kan er ook in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er moet worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS terloops opmerkte dat u problemen kent met uw kortetermijngeheugen. Zo stelde u dat de dagen voor u snel voorbijgaan, dat u soms vergeet wat er pas gebeurd is en dat u zich die zaken dan pas later in detail herinnert (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p17). Uw moeder legde foto's neer van uw verwondingen aan het hoofd (document 4). Uit deze foto's blijkt echter geenszins waar, wanneer of op welke wijze u deze verwondingen opliep, noch wat de psychische of medische gevolgen van deze verwondingen zouden kunnen zijn. Deze foto's kunnen dan ook allerm minst volstaan om aan te tonen dat u door de Tsjetsjeense ordediensten gefolterd werd, noch om aan te tonen dat u hierdoor aan geheugenverlies lijdt. U werd eveneens op 22.04.2018 geïnformeerd over de mogelijkheid om eventuele bijkomende medische vaststellingen aan het CGVS over te maken, hetgeen u tot op heden niet deed (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p17). U legde op datum van 21 juni 2018 wel een medisch document neer om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om op 28 juni 2018 een persoonlijk onderhoud te volgen (document 5). Dit medisch document bevat enkel en alleen de vaststelling dat u niet in staat was zich te verplaatsen omwille van 'ziekte' en bevat geen enkele concrete medische vaststelling betreffende fysieke letsels, mogelijke psychologische gevolgen, dan wel van de concrete oorzaken van deze letsels. Uw verklaringen bleken gedetailleerd maar weken op verschillende punten ernstig af van de verklaringen die uw moeder aflegde. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten is bijgevolg niet te besluiten dat bovenvermelde tegenstrijdigheden en vaagheden in uw relaas aan medische of psychologische problemen te wijten zijn. Het louter verwijzen naar problemen met uw kortetermijngeheugen kan de geloofwaardigheid van uw relaas dus onmogelijk herstellen.

Het door u neergelegde interne paspoort (document 1) bevat enkel uw identiteitsgegevens en verwijst bovendien naar uw contacten met de Tsjetsjeense autoriteiten in maart en september 2016. Ook uw geboortakte (document 2) vermeldt enkel uw identiteitsgegevens. Deze documenten kunnen dan ook onmogelijk volstaan om de geloofwaardigheid van uw beweerd vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten te herstellen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van D.A. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en bent u soennitisch moslim. U bent geboren op (...) in Karaganda, in het toenmalige U.S.S.R., het huidige Kazachstan, waar uw ouders verbleven na de Tsjetsjeense ballingschap. U keerde in 1957-1958 terug naar Atsjkoi-Martan in Tsjetsjenië. U maakte uw middelbaar onderwijs af en huwde in 1976 met D., R. (...). U ging met hem in Grzony wonen. U kreeg met hem drie kinderen: uw zoon D., M. (...) (O.V. 8546931) verblijft momenteel samen met u in België; uw dochter D., M. (...), verblijft momenteel in Urus Martan, Tsjetsjenië en uw zoon D., M. (...), verblijft momenteel in Duitsland. Uw echtgenoot overleed in 1993. U kwam aan de kost als opvoedster, als kuisvrouw en door handel in kleren.

Op 17 April 2015 had uw zoon M. (...) vrijaf en zou hij gaan logeren bij een neef in de subwijk Tashkala van de stad Grozny. Hij liep langs de weg in de buurt van uw woning toen een wagen naast hem reed, vertraagde en voor hem stopte. Er sprongen verschillende gewapende personen uit de wagen die hem sloegen en meenamen. Uw zoon werd vastgehouden in een politiekantoor in Grozny, ernstig geslagen en beschuldigd van het bezit van drugs en munitie.

Uiteindelijk belde de vice-chef van het politiekantoor u op, waarna u met de oom van uw zoon naar het kantoor ging. Na onderhandelingen werd er besloten dat uw zoon vrijgekocht kon worden voor een bedrag van één miljoen roebel (13.500 EUR). U moest een garantie ondertekenen waarin u beloofde de volgende dag terug naar het politiekantoor te komen om het geld over te maken. Met behulp van de oom werd het geld bijeengezocht en de volgende dag naar het politiekantoor gebracht. Uw zoon verbleef in de maanden na zijn arrestatie in uw huis, verbleef soms bij vrienden of familieleden en hervatte zijn werk in de bouwsector en in een bedrijf voor chemische reinigingsproducten.

Op 10 juni 2016 vierde uw zoon zijn verjaardag in het huis van uw moeder. Die dag vielen verschillende agenten uw huis binnen, op zoek naar terreurverdachten. U belde uw zoon op en raadde hem aan om niet naar huis te komen. Uw zoon vertrok naar een achterneef, genaamd S. (...), in Urus-Martan. Uiteindelijk kon hij een Pools visum verkrijgen. Hij vloog op 16 februari 2017 naar Polen. Er vond echter een nieuwe inval van de ordediensten plaats in uw huis, waarbij u gewond raakte. Uw zoon vernam via een familielid dat van deze inval was gebeurd en dat u hierbij gewond was geraakt. Hij keerde terug naar Tsjetsjenië, waar hij enkele maanden in een huurappartement in Grozny verbleef. Hij verbleef hierna bij familieleden en vrienden. Uw zoon regelde visa voor u en voor zijn dochter. U zag uw zoon terug in september 2017 en verliet samen met uw hem en met uw kleindochter Tsjetsjenië.

U verliet de Russische Federatie op 19 oktober. U reide met het vliegtuig via Nazran, in de Ingoesjetische republiek en via Moskou naar Milaan, Italië, vanwaar u met de trein uw reis verderzette. U kwam uiteindelijk in België aan op 19 oktober 2017 en diende op 28 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Om uw verzoek te ondersteunen, legde u de volgende documenten neer: een intern paspoort op uw naam en een geboorteakte van uw zoon, evenals drie foto's van u waarop hij te zien is met een hoofdwonde.

B. Motivering

U verklaart dat u vreest dat uw zoon in de Russische Federatie zal worden gearresteerd, opgesloten en gefolterd omdat corrupte agenten hem opnieuw als doelwit zouden kunnen zien of omdat deze agenten een verband legden tussen hem en terroristen die betrokken waren bij de aanslag op het mediahuis in Grozny. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat de door u geuite vrees voor vervolging volledig in het verlengde ligt van de vrees die uw zoon verklaart te koesteren voor de Tsjetsjeense autoriteiten. U verklaarde verder geen enkele vrees te koesteren ten opzichte van de Russische Federatie (CGVS moeder, dd. 22.04.2018, p11). Het CGVS heeft in hoofde van uw zoon echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg dient in uw hoofde een gelijksoortige beslissing te worden genomen. De beslissing van uw zoon luidt als volgt:

"U verklaart dat u vreest dat u in de Russische Federatie zal worden gearresteerd, opgesloten en gefolterd omdat corrupte agenten u opnieuw als doelwit zouden kunnen zien of omdat deze agenten een verband legden tussen u en terroristen die betrokken waren bij de aanslag op het mediahuis in Grozny in december 2014.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens moet het CGVS besluiten dat u er niet in geslaagd bent om uw persoonlijke vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense of de Russische autoriteiten geloofwaardig te maken.

Zo moet ten eerste worden opgemerkt dat u en uw moeder tegenstrijdige verklaringen aflegden over de omstandigheden van uw vrijlating na uw arrestatie in april 2015.

Zo stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw oom en uw moeder een overeenkomst ondertekenden waarin zij borg stonden dat er zeker losgeld betaald zou worden of dat u naar het politiekantoor zou terugkeren (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p11). Op diezelfde datum verklaarde uw moeder echter dat zij op het politiekantoor niets moest ondertekenen. Sterker nog, zij stelde dat er geen enkele overeenkomst gemaakt werd (CGVS moeder, dd. 22.04.2018, p7, 8). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bevestigde u slechts dat uw moeder een garantiebewijs ondertekende (CGVS zoon, dd. 24.07.2018, p4). Uw moeder verklaarde op haar tweede persoonlijk onderhoud dan weer dat zij inderdaad een garantie had ondertekend (CGVS moeder, dd. 24.07.2018, p3). Toen zij met haar tegenstrijdige beweringen geconfronteerd werd, verwees uw moeder slechts naar de angst om naar Tsjetsjenië te worden teruggehaald (CGVS moeder, dd. 24.07.2018, p3). Dergelijke bewering kan onmogelijk volstaan om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. De vrees om door onbekende Tsjetsjenen naar de Russische Federatie te worden ontvoerd heeft namelijk geen betrekking op de verklaringen die uw moeder aflegde over het al dan niet ondertekenen van een garantiebewijs. Nochtans kunnen consistente verklaringen over dergelijk garantiebewijs verwacht worden. Het feit dat er losgeld betaald moest worden voor uw vrijlating raakt namelijk aan de kern van u relaas. Zo stelde u zelf dat u gearresteerd werd door corrupte agenten die op geld uit waren en stelde u dat u vreest opnieuw om deze reden het doelwit te worden (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p15, 17). Indien dergelijke corruptie inderdaad de reden voor uw arrestatie vormde, vormt het feit dat deze agenten garanties vroegen aan uw moeder een essentieel element in uw asielrelaas.

Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen ernstig afbreuk aan uw verklaring als zou u gearresteerd zijn omdat agenten op zoek waren naar geld en als zouden zij u tegen betaling hebben vrijgelaten.

Ten tweede legden u en uw moeder tegenstrijdige verklaringen af betreffende de omstandigheden waarin u verkeerde in de maanden na uw vrijlating.

Zo legden u en uw moeder tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijf en activiteiten in de maanden na uw vrijlating. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u in de periode na uw vrijlating thuis bleef, waarbij u de eerste twee weken slechts af en toe buiten een sigaret ging roken en later meer naar buiten ging (CGVS zoon, 22.04.2018, p17). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u dat u in de vier of vijf maanden na uw vrijlating grotendeels in het huis van uw moeder verbleef, dat u na een korte revalidatie werkte in een bedrijf dat chemische reinigingen uitvoerde en dat u ook opdrachten in de bouwsector aannam (CGVS zoon, dd. 24.07.2018, p5). Uw moeder verklaarde echter niet te weten hoe lang u nog bij haar verbleef, enkel dat u de eerste nacht na uw arrestatie thuis verbleef, en verklaarde bovendien dat u geen job had in de maanden na uw vrijlating (CGVS moeder, dd. 24.07.2018, p4, 5, 6). Pas nadat zij met u beweringen geconfronteerd werd, verklaarde zij zich plots wel weer te herinneren welke job u had uitgeoefend (CGVS moeder, dd. 24.07.2018, p6). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen en professionele activiteiten na uw arrestatie doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Er kan namelijk verwacht worden dat u en uw moeder gelijklopende verklaringen afleggen over jullie weerzien, jullie verblijf en uw professionele activiteiten na dergelijke traumatische arrestatie, quod non.

Vervolgens legden u en uw moeder tegenstrijdige verklaringen af over de vervolgingsfeiten die jullie in de maanden na uw arrestatie zouden hebben ervaren. Zo werd u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of u nog enige problemen had ervaren in de maanden na uw arrestatie. U verklaarde in deze periode geen problemen te hebben ervaren, stelde dat u geen enkel teken had gemerkt dat u in de gaten gehouden werd en verklaarde u bovendien dat u dacht dat uw moeder ook geen controle had gemerkt (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p17). Uw moeder stelde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS echter dat er, in de periode van april tot juni 2015, toen u thuis aan het herstellen was, twee personen in een wagen voorbij het huis reden die uw huis filmde, waarna uw moeder kort met deze twee personen sprak. Uw moeder stelde echter dat zij dit niet aan u verteld had om u niet bang te maken (CGVS moeder, dd. 22.04.2018, p8, 9). Echter, tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verwees u plots zelf naar deze confrontatie. U verklaarde vreemd genoeg dat er in deze wagen maar één inzittende was, dat uw moeder er niet in geslaagd was

met deze inzittende te spreken en u verklaarde bovendien dat u op het moment van dergelijke bezoeken aan uw moeder niet thuis aanwezig was (CGVS zoon, dd. 24.07.2015, p6). Hoewel nog enigszins geloof zou kunnen worden gehecht aan de verklaring van uw moeder dat zij u aanvankelijk niet geïnformeerd had over het incident met deze mannen in de wagen, is het onaannemelijk dat u en uw moeder later dergelijke uiteenlopende verklaringen aflegden over dit incident.

Bovenvermelde tegenstrijdigheden doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering als zou u ook na uw arrestatie vervolging vrezen en in de gaten zijn gehouden en halen bijgevolg de algehele geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees voor vervolging verder onderuit.

Ten derde legden u en uw moeder tegenstrijdige verklaringen af over het feit dat uw moeder u waarschuwde naar aanleiding van een inval die op 10 juni 2016 plaatsvond in uw ouderlijk huis.

U verklaarde dat u op 10 juni 2016 naar uw grootmoeder was gegaan om uw verjaardag te vieren. U zat op die dag met uw grootmoeder samen naar televisie te kijken en samen te praten toen uw moeder u opbelde met de waarschuwing dat personen uw ouderlijk huis waren binnengevallen (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p12, 17; CGVS zoon, dd. 24.07.2018, p5). De verklaringen van uw moeder gingen echter ernstig in tegen de verklaringen die u zelf aflegde. Zo stelde zij niet te weten om welke reden u naar uw grootmoeder was gegaan (ofschoon u verklaarde dat u speciaal ging om uw verjaardag te vieren) en verklaarde zij op gedetailleerde wijze dat zij u vroeg waar u zich bevond tijdens het telefoongesprek, waarop u antwoordde dat u zich op het kruispunt bevond en dat u op weg naar huis was (CGVS moeder, dd. 22.04.2018, p9). Tijdens haar tweede interview op het CGVS verklaarde uw moeder echter tijdens dit telefoontje niet aan u te hebben gevraagd waar u was, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen maar verklaarde zij nog steeds dat zij vermoedde dat u op dat moment onderweg was (CGVS moeder, dd. 24.07.2018, p6). Dergelijke tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen over jullie contacten naar aanleiding van de inval in uw ouderlijk huis, doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van dergelijke inval en aan de geloofwaardigheid van uw verdere vervolging na uw arrestatie in 2015.

Ten vierde moet worden opgemerkt dat u en uw moeder erg tegenstrijdige en vage verklaringen aflegden over uw verblijfplaatsen in de Russische Federatie na uw kort verblijf in – en terugkeer uit Polen.

Zo stelde u dat u, na uw terugkeer uit Polen enkele maanden in Grozny verbleef, in een huurappartement in de Oktoberwijk. Vervolgens zou u bij uw vriend in Urus-Martan hebben verbleven (CGVS zoon, dd. 24.07.2018, p9). Ook verklaarde u dat u na uw terugkeer uit Polen pas in de maand september van 2017 voor het eerst uw moeder terugzag (CGVS zoon, dd. 24.07.2018, p9). Uw moeder bleek op haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS echter niet op de hoogte hoelang u na uw terugkeer uit Polen nog in de Tsjetsjeense republiek verbleef, waar u precies verbleef en wist bovendien niet eens wanneer zij u voor het eerst had teruggezien (CGVS moeder, DD. 24.07.2018, p6, 7, 8). Dit is uiterst ongeloofwaardig. Indien u als haar zoon op gevaar van eigen leven een half jaar lang terugkeert naar de republiek waar u vervolging vreest, is het uiterst onaannemelijk dat uw moeder geen weet heeft van de plaats waar u verblijft, de duur van uw verblijf en bovendien niet eens weet wanneer zij u voor het eerst terugzag. Dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw verblijf in Tsjetsjenië na uw korte vlucht naar Polen en doen verder afbreuk aan uw verklaarde vrees voor vervolging in Tsjetsjenië.

Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat het uiterst vreemd is dat u, die op dat moment gezocht zou worden door Tsjetsjeense veiligheidsdiensten, het risico zou nemen om met uw eigen paspoort naar Moskou en Polen te reizen en vervolgens dezelfde reis terug te maken, niet in het minst gelet op uw verklaring als zou er een sterke samenwerking zijn tussen de Tsjetsjeense en de Russische federale veiligheidsdiensten (CGVS zoon, dd. 24.07.2018, p8). Hoewel u verklaarde dat uw terugkeer naar Tsjetsjenië ingegeven was door de wil om uw moeder en dochter te beschermen, is de lange duur van uw verblijf in Tsjetsjenië van februari 2017 tot 19 oktober 2017 onverzoenbaar met uw persoonlijke vrees voor vervolging (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p9, 19). Indien u werkelijk een persoonlijke vrees voor vervolging in Tsjetsjenië koesterde, is het uiterst onaannemelijk dat u na uw vlucht naar Polen opnieuw naar Tsjetsjenië terugkeert en er meer dan een half jaar verblijft alvorens zich naar België te begeven om er internationale bescherming aan te vragen.

Bovendien verklaarde u dat u in 2016 tot tweemaal toe een nieuw internationaal reispaspoort aanvraag en hiervoor een oogscan liet uitvoeren bij de Tsjetsjeense autoriteiten in Grozny (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p8, 9). Dit blijkt ook uit de stempels ter afgifte van een internationaal paspoort, die in uw intern paspoort geplaatst werden op datum van 28 maart 2016 en 22 september 2016. Gelet op uw vrees voor de Tsjetsjeense autoriteiten is het volstrekt ongeloofwaardig dat u zich uit eigen beweging bij deze autoriteiten zou hebben aangediend voor een biometrische controle, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging door deze autoriteiten dan ook ernstig onderuithaalt.

Bovenstaande elementen halen uw verklaarde vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten dan ook onderuit. Bijgevolg kan er ook in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een

gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er moet worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS terloops opmerkte dat u problemen kent met uw kortetermijngheugen. Zo stelde u dat de dagen voor u snel voorbijgaan, dat u soms vergeet wat er pas gebeurd is en dat u zich die zaken dan pas later in detail herinnert (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p17). Uw moeder legde foto's neer van uw verwondingen aan het hoofd (document 4). Uit deze foto's blijkt echter geenszins waar, wanneer of op welke wijze u deze verwondingen opliep, noch wat de psychische of medische gevolgen van deze verwondingen zouden kunnen zijn. Deze foto's kunnen dan ook allerm minst volstaan om aan te tonen dat u door de Tsjetsjeense ordediensten gefolterd werd, noch om aan te tonen dat u hierdoor aan geheugenverlies lijdt. U werd eveneens op 22.04.2018 geïnformeerd over de mogelijkheid om eventuele bijkomende medische vaststellingen aan het CGVS over te maken, hetgeen u tot op heden niet deed (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p17). U legde op datum van 21 juni 2018 wel een medisch document neer om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om op 28 juni 2018 een persoonlijk onderhoud te volgen (document 5). Dit medisch document bevat enkel en alleen de vaststelling dat u niet in staat was zich te verplaatsen omwille van 'ziekte' en bevat geen enkele concrete medische vaststelling betreffende fysieke letsels, mogelijke psychologische gevolgen, dan wel van de concrete oorzaken van deze letsels. Uw verklaringen bleken gedetailleerd maar weken op verschillende punten ernstig af van de verklaringen die uw moeder aflegde. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten is bijgevolg niet te besluiten dat bovenvermelde tegenstrijdigheden en vaagheden in uw relaas aan medische of psychologische problemen te wijten zijn. Het louter verwijzen naar problemen met uw kortetermijngheugen kan de geloofwaardigheid van uw relaas dus onmogelijk herstellen.

Het door u neergelegde interne paspoort (document 1) bevat enkel uw identiteitsgegevens en verwijst bovendien naar uw contacten met de Tsjetsjeense autoriteiten in maart en september 2016. Ook uw geboortakte (document 2) vermeldt enkel uw identiteitsgegevens. Deze documenten kunnen dan ook onmogelijk volstaan om de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten te herstellen."

Ook het door u zelf neergelegde interne Russische paspoort bevat enkel gegevens over uw identiteit en de aan u toegekende paspoorten en kan geen afbreuk doen aan het hierboven vastgestelde ongeloofwaardige karakter van uw beweerde vrees voor vervolging.

Aangezien u zich in het kader van uw verzoek om internationale bescherming louter baseert op de vrees die uw zoon koestert jegens de Tsjetsjeense autoriteiten, kan er ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in hun eerste en tevens enige middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van "de gegrondheid en wettelijkheid betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het status van subsidiaire bescherming".

Voorafgaand betogen zij:

"Dat geen enkele tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker worden genoteerd.

Dat deze enkele tegenstrijdigheden gebeurtenissen betreffen die zij niet samen beleefden en die hen dus door de ene of andere partij werden weergegeven.

Dat dit noodzakelijkerwijs een zekere subjectiviteit met zich brengt, en dus een verschillende beoordeling van de gebeurtenis, zodat de verhalen tegenstrijdig kunnen blijken, terwijl zij betrekking hebben op gelijkaardige gebeurtenissen.

Dat dit verschil in het relaas van de feit en van elke verzoeker niet met zich brengt dat de feiten niet werkelijk plaatsvonden.

Dat dit alleen een verschillende waarneming van een zelfde feit tot gevolg heeft, afhankelijk van de gebeurtenissen zoals deze werden beleefd en/of verteld.

Dat de verschillen in de verhalen dus zo kunnen worden gerechtvaardigd.

Dat anderzijds ook rekening gehouden moet worden met het prisma waarmee elke van beide verzoekers de vermelde gebeurtenissen beleefde.

Dat verzoeker een 33 jarige jonge man is, terwijl verzoekster een oude vrouw van 62 jaar is.

Dat deze laatste de feiten een beetje romantiek vertelt, sommige situaties dramatiseert en anderen uitwist.

Dat dit een fundamenteel verschil tussen hen met zich brengt, des te meer in de Russische cultuur.

Dat tegenpartij met deze elementen geen rekening heeft gehouden."

Verzoekende partijen benadrukken verder dat verweerder het relaas heeft samengevat en zo talrijke details en belangrijke passages heeft uitgewist die het relaas geloofwaardig en realistisch maken. Verzoekende partijen stellen dat verzoeker zo veel informatie en details heeft gegeven dat zijn verhaal niet verzonnen kan zijn. Vervolgens geven zij een overzicht van een aantal door verzoeker afgelegde verklaringen en passages uit zijn persoonlijke onderhoud bij het CGVS. Zij stellen daarbij onder meer dat verzoeker duidelijk ontroerd was, een scène nadeed, duidelijk getraumatiseerd was en huilend zijn verhaal vertelde. Zij concluderen:

"Dat zo een beschrijving met zoveel details werkelijk uit het leven is gegrepen.

Dat verzoeker steeds concordante verklaringen zal maken, met zoveel details dat zijn geloofwaardigheid geenszins ter discussie gesteld kan worden.

Dat hij in zijn relaas des ter meer uitlegt dat hij ervan wordt verdacht te hebben deelgenomen aan een aanslag op het Mediahuis te GROZNY op 04 december 2014 « Een half jaar daarvoor was er een aanslag in Grozny, op 4 december 2014 op het mediahuis. » (CGRA Mr 22/04/2018, p. 11).

Dat uit het document in bijlage gevoegd blijkt dat deze gebeurtenis werkelijk plaatsvond en dat een gewapend commando op zondag 14 december 2014 het mediahuis bestormde en dat onder de autoriteiten en de aanvallers, meer dan 20 personen gedood werden.

Dat verzoeker ook foto's indiende van de kwetsuren die hij onderging, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas nog doet toenemen.

Dat deze elementen weer niet ter discussie gesteld kunnen worden en de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker aantonen."

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op de aanhouding van april 2015. Daarbij betogen zij:

"Dat verzoeker zo verklaarde dat zijn moeder en zijn onkel waarschijnlijk een akkoord hadden ondertekend aangaande de bevrijding van verzoeker tegen de betaling van een borg « Blijkbaar hebben mijn oom en moeder een document ondertekend dat ze waarborg stonden dat ik zou teruggaan. » (CGVS Mr 22/04/2018, p. 11).

Dat verzoeker, zoals hierboven aangegeven, deze scène niet bijwoonde, gezien hij op dat ogenblik tegengehouden werd, en hieromtrent dus alleen veronderstellingen kon uiten.

Dat verzoekster, wat haar betreft, verklaart dat zij geen enkel document ondertekende.

Dat zij tijdens hun tweede respectieve verhoren hebben gemeld dat verzoekster een zekerheidsvereenkomst ondertekende.

Dat verzoekers naar aanleiding van hun eerste verhoor met elkaar een gesprek voerden over hun verklaringen.

Dat verzoeker dan de bevestiging kreeg dat verzoekster een document had ondertekend waarin zij zich ertoe verplichtte het geld te brengen, wat hij tijdens zijn tweede verhoor verklaarde.

Dat verzoekster, wat haar betreft, verklaarde dat zij een dergelijk document wel degelijk ondertekende.

Dat zij eveneens uitlegde dat zij dit tijdens haar eerste verhoor niet wou verklaren uit vrees voor de reactie van de Belgische autoriteiten « Misschien zei ik dat maar misschien wilde ik dat niet vertellen » (CGVS Mme 24/07/2018, p.3).

Dat verzoekster de autoriteiten ontaarde gezien zij niet officieel geld betaalde om de bevrijding van verzoeker te bekomen.

Dat dit een strafbaar feit uitmaakt, reden waarom zij het tijdens haar eerste verhoor niet durfde te onthullen.

Dat zij zich echter bedacht naar aanleiding van haar onderhoud met haar zoon.

Dat verzoeker deze vrees van verzoekster ook aangaf (CGSV; Mr. 22.04.2018, p. 15, 17).

Dat in tegenstelling tot wat tegenpartij beweert, dit element in ieder geval geen essentieel element van de asielaanvraag van verzoekers vormt.”

Over de maanden na verzoekers vrijlating, doen verzoekende partijen vervolgens gelden:

“Dat verzoeker bevestigde dat hij naar aanleiding van zijn vrijlating vooral bij zijn moeder verbleef, maar dat hij toch regelmatig verhuisde om bij andere naasten te verblijven, met name zijn familie en zijn vrienden.

Dat verzoekster de verklaringen van verzoeker bevestigt en verklaart dat hij inderdaad in haar huis verbleef maar dat hij ook regelmatig verhuisde om te onderduiken en dat hij zich bij vrienden of familie begaf.

Dat zij tijdens haar tweede verhoor met name verklaarde « Hij verbleef dan bij ons thuis en dan daar en overal ja, gewoon. Weet je wat, we wachtten altijd en dachten: weten ze nog of weten ze niet waar wij wonen? . » (CGVS Mevr. 24/07/2018, p.4)., zij verklaart ook « Waar overnachtte hij? Bij mijn mama, bij familie in Uruz-Martan, Alkhan Yurt. We hebben een grote familie. Hij heeft toch veel vrienden ook. » (CGVS Mevr. 24/07/2018, p.5).

Dat dus blijkt dat hun verklaringen geenszins tegenstrijdig zijn.

Dat verzoeker inderdaad verklaarde dat hij het grootste deel van de tijd bij verzoekster doorbracht maar eveneens signaleerde dat hij ook dikwijls elders verbleef.

Dat verzoekster deze verklaringen bevestigt, al meldend dat hij dus niet bij haar verbleef.

Dat het oogpunt gewoon verschillend is.

Dat verzoeker van mening is dat hij, ondanks zijn regelmatige verhuizingen, vooral bij zijn moeder verbleef, terwijl verzoekster, om reden van zijn verhuizingen vindt dat hij niet bij haar verbleef...

Dat dit duidelijk niet tegenstrijdig is.

Dat verzoeker, wat zijn activiteiten betreft, steeds verklaarde dat hij weer in het beroepsleven terugkeerde zodra het medisch gezien mogelijk was, en dat hij in het bijzonder in de chemische industrie werkte.

Dat tegenpartij aanvoert dat verzoekster eerst verklaarde dat verzoeker niet had gewerkt, en nadien van gedachte veranderde en verklaarde niet meer te weten welk werk verzoeker had gedaan toen zij kennis nam van de inhoud van zijn verklaringen.

Dat de verklaringen van verzoekster echter meer genuanceerd waren.

Dat zij zo verklaarde « En wat deed uw zoon in de weken en maanden na zijn vrijlating? Heeft hij nog gewerkt? Nee, hij werkte niet, maar hij werkte als privé niet voor destaat. » (CGVS Mevr. 24/07/2018, p.3).

Dat zij dus erkent dat verzoeker werkte, ook al weet zij niet welk werk hij deed.

Dat zij vervolgens verklaart « De vraag is: heeft uw zoon in de weken en maanden na zijn vrijlating nog een job uitgevoerd? Hij werkte niet, waar gaat dit nu over. Ik heb hem niet zien werken. Ik kan niet weten wat hij deed als ik daar niet bij was. » (CGRA Mme 24/07/2018, p.4).

Dat zij dus erkent dat haar zoon werkte, maar dat zij hem nooit zag werken en dus niet weet welk werk hij deed.

Dat tegenpartij haar pas nadien met de verklaringen van haar zoon confronteert.

Dat zij dan verklaart « Uw zoon zei me dat hij in de maanden na zijn arrestatie grotendeels bij u thuis bleef en dat hij werkzaam was in een bedrijf dat chemische reinigingen deed en in de bouw? Ja, nu

weet ik het weer. Hij reed daar rond in een gedecoreerde auto en hij werkte in de privé en pas daarna vonden die huiszoeken plaats. Verschillende dingen zoals onderhouden voor een auto zoals zeemlappen en doeken en reinigingsmiddelen en borstels enzovoort. Ik vergeet het meteen al als je mij aanspreekt ik ben ook bang dat ik iets verkeerd zou zeggen. » (CGVS Mevr. 24/07/2018, p.4)."

Over de controles na de vrijlating van verzoeker, voeren verzoekende partijen aan:

"Dat verzoeker tijdens zijn tweede verhoor verklaart - wanneer hij wordt geconfronteerd met de verklaringen van zijn moeder - dat de politieagenten zich aanmeldden terwijl zij thuis niet aanwezig was.

Dat er over dit echter geen enkele tegenstrijdigheid bestaat.

Dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat haar woning een groot aantal keren door politieagenten bezocht werd (CGVS Mevr. 22 april 2018, pp. 8-9).

Dat zij ook verklaart niet alles aan haar zoon te hebben verteld, om hem te beschermen terwijl hij herstellend was (CGVS Mevr. 22 april 2018, pp. 8-9).

Dat wanneer verzoeker verklaart dat zijn moeder nooit met de politieagenten heeft gesproken, hij niet op de hoogte was van de ontmoeting tussen verzoekster en de politieagenten.

Dat zij hem deze scène trouwens niet vertelde.

Dat verzoeker tijdens zijn eerste verhoor deze doorgang van onbekende voertuigen voor hun woning trouwens niet had vermeld, voor zover hij niet achtte dat het om een incident ging, of in ieder geval in de mate van wat hij in het commissariaat beleefde.

Dat hij zo verklaarde dat « Gebeurden er nog concrete incidenten met u, uw moeder of andere familieleden? Geen concrete gebeurtenissen plaatsgevonden. » (CGRA Mr 24/07/2018, p.6).

Dat, wanneer men hem de verklaringen van zijn moeder uitlegde, hij onmiddellijk verklaarde dat hij ook had vastgesteld dat onbekende voertuigen in zijn straat circuleerden « Maar heeft uw moeder u hier over verteld? Ik liet u zonet weten dat zij mij vertelde dat er regelmatig auto's langskwamen en ook 's nachts als het donker was, dat auto 's er langs passeerden en ze vragen over mij stelden maar als je dat ziet kom je daar weg van het raam, vertelde ze mij.

En aan wie stelden die mensen die vragen? Maar voor zover ik eht weet vertelde Z. (...) aan mijn moeder dat er een onbekende wagen passeerde en dat ze daar stopten en vroegen: waar woont M. (...)? Woont hij hier? Waar is zijn huis, is hij thuis? Zij antwoorden dat ze het niet wisten. Z. (...) vertelde dit ook.

Heeft uw moeder gepraat met die mensen in die auto's? Maar ze vertelde mij dat er op een dag iemand probeerde een foto van haar te maken uit de auto. Er passeerde een auto, onze straat is een doodlopende straat. Ze was daar en er is ook een kruispunt en ze probeerde die wagen in te halen om te zien wie er precies in zat maar die wagen reed weg. Is ze er niet in geslaagd om die wagen in te halen? Nee. Ze probeerde het niet in te halen maar probeerde die mensen tegen te komen. Want het was zo dat de wagen passeerde en dan teruggedraaide en een klein gangetje indraaide naar een andere straat. Zij probeerde daarlangs te lopen om de wagen tegen te komen maar die reed weg.

Heeft uw moeder gesproken met die mensen in die wagen? Nee, ze heeft die wagen toch niet kunnen inhalen. Ze vertelde dat er één inzittende was. » (CGVS Mr 24/07/2018, p. 6).

Dat verzoekers dus van verschillende gebeurtenissen spreken.

Dat verzoekster niet wist dat verzoeker op de hoogte was van de doorgang van de voertuigen en deze informatie dus verborgen hield om hem te beschermen en hem niet vertelde dat zij met twee van hen had gesproken.

Dat verzoeker dus naar eer en geweten bevestigde dat zij nooit met hen had gesproken.

Dat de verklaringen van verzoekers dus geenszins tegenstrijdig zijn."

Over de gebeurtenissen op 10 juni 2016, stellen verzoekende partijen:

"Overwegende dat verzoeker verklaarde dat verzoekster hem op 10 juni 2016 had opgeroepen, terwijl hij bij zijn grootmoeder was, om hem te verwittigen dat de politiediensten zijn vorig huis waren binnengevallen.

Dat verzoekster wat haar betreft verklaarde dat zij niet wist waarom verzoeker bij zijn grootmoeder was en hem vroeg waar hij zich bevond en dat deze laatste verklaard zou hebben dat hij onderweg was.

Dat de reden van de aanwezigheid van verzoeker bij zijn grootmoeder duidelijk bijhorig is.

Dat verzoekster de reden van zijn aanwezigheid niet kende, denkend dat hij zich gewoon verstoppte.

Dat tegenpartij niet betwist dat verzoeker die dag - de dag voordat hij jarig was, bij zijn grootmoeder was geweest.

Dat verzoekster ook verklaart « Ik wil het nog even hebben over die eerste inval, die inval in juni. Waar was uw zoon op het moment van die inval? In Achoi, bij oma. » (CGVS Mevr. 22/04/2018, p.9).

Dat verzoeker wat hem betreft voortdurend verklaart dat hij zich bij zijn grootmoeder bevond toen hij de oproep van zijn moeder kreeg.

Dat tegenpartij de inhoud van de oproep trouwens niet ter discussie stelt voor zover de verklaringen van verzoekers over dit concordant blijken.

Dat verzoekster wat haar betreft verklaart dat verzoeker al op weg naar huis was toen zij hem opbelde.

Dat verzoekster de situatie duidelijk trachtte te dramatiseren.

Dat niet mag worden betwist dat verzoeker zich tijdens de feiten wel degelijk bij zijn grootmoeder bevond.

Dat verzoekster zo gewoon een groter gevaar wou voorspiegelen, quod non.

Dat de verklaringen van verzoeker duidelijk als geloofwaardig beschouwd moeten worden.”

Met betrekking tot verzoekers terugkeer vanuit Polen naar Tsjetsjenië, voeren verzoekende partijen aan:
“Dat deze elementen echter onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker in twijfel te trekken.

Dat deze laatste gewoon niet aan zijn moeder zei waar hij verbleef toen hij zich bij vrienden bevond, zodat zij niet wist of hij steeds in TSJETSJENIE was.

Dat deze laatste haar niet van al zijn verplaatsingen informeerde en in het bijzonder van zijn verplaatsingen bij zijn vrienden.

Dat dit echter niet volstaat om de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker in twijfel te trekken, des te meer dat hij verborgen bleef.

Dat verzoekster wat betreft de terugkeer van verzoeker uit TSJETSJENIE ook verloren blijkt te zijn”

Verzoekende partijen wijzen in deze op de verklaringen die verzoekster aflegde bij het CGVS. Zij was verloren en onthutst. Hoewel zij erkent dat zij verzoeker na diens terugkeer ontmoette, kon zij geen datum vermelden. Deze vergetelheid volstaat niet om de geloofwaardigheid van het relaas in twijfel te trekken.

Omtrent het feit dat verzoeker naar de autoriteiten stapte, betogen verzoekende partijen:

“Dat verzoeker echter vervolgingen vreest vanwege corrupte politieagenten die in zijn hoofde een mogelijkheid inzagen om gemakkelijk en snel geld te verdienen.

Dat verzoekster hen zo in één dag 13.500,006 opleverde.

Dat hij in ieder geval alleen voor hen bang is, wetend dat de stappen die hij bij de autoriteiten onderneemt voor hem niet gunstig zouden kunnen zijn.

Dat hij dus geen enkele moeilijkheid ondervond om de nodige stappen te ondernemen om een paspoort te verkrijgen.

Dat hij bij zijn terugkeer uit POLEN ook verborgen leefde.

Dat hij zich verstopte, een nieuw appartement huurde, bij vrienden verbleef, totdat hun reis naar BELGIE georganiseerd werd en dat zij uiteindelijk konden vertrekken.

Dat verzoeker alleen een dergelijk risico nam om verzoekster te helpen, waarvan de uiterst onzekere situatie waarin zijn zich bevond niet door tegenpartij in twijfel wordt getrokken.

Dat deze terugkeer voor verzoeker noodzakelijk was om verzoekster naar een veilige plaats te brengen.

Dat dit geenszins toestaat de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te trekken.”

Verzoekende partijen vragen gelet op het voorgaande om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Inzake de subsidiaire bescherming, gedragen verzoekende partijen zich naar de wijsheid van de Raad.

2.2. Verzoekende partijen vragen gelet op het voorgaande in hoofdorde om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om aan hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen een persartikel bij het verzoekschrift inzake een aanval die in 2014 werd gepleegd in Grozny.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek

onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar gesteld wordt dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden bleken, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor het overige ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. Verzoekende partijen stellen dat zij hun land en regio van herkomst hebben verlaten en niet kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omdat verzoeker vreest aldaar (opnieuw) te zullen worden gearresteerd, opgesloten en gefolterd omdat corrupte agenten, gelieerd aan de overheid, hem andermaal als doelwit zouden kunnen zien of omdat deze agenten een verband legden tussen hem en de terroristen die in december 2014 betrokken waren bij een aanslag op het mediahuis in Grozny.

In de bestreden beslissingen zijn hierover een veelheid aan motieven opgenomen en wordt op omstandige, duidelijk een gedetailleerde wijze uiteengezet dat en waarom aan de voorgehouden problemen en vrees van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht.

In zoverre verzoekende partijen de motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen daarbij vooreerst trachten te weerleggen middels hun voorafgaande betoog omtrent het feit dat zij de feiten niet samen beleefden en dat er hoe dan ook een verschil in beleving, waarneming en verhaling was, dient te worden opgemerkt dat zij met dit betoog op generlei wijze afbreuk kunnen doen aan de concrete, in de bestreden beslissingen opgenomen motieven. Vooreerst kan worden opgemerkt dat een aantal van de in de bestreden beslissingen opgenomen vaststellingen weldegelijk betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die verzoekende partijen samen stellen te hebben beleefd. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen zich, voor wat betreft de beweerde verschillen in beleving, waarneming en verhaling, beperken tot het opwerpen van een aantal losse en algemene beweringen. Zij laten na *in concreto* aan te tonen of uit te werken dat, waar en op welke wijze dit hun verklaringen zou hebben beïnvloed of zou hebben geleid tot het afleggen van uiteenlopende verklaringen. Evenmin preciseren zij hoe dit alles van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motieven en beslissingen. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, gezien verzoekende partijen hun land en regio van herkomst zouden hebben verlaten omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven, hoe dan ook redelijkerwijze van hen mocht worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas. Derhalve was het geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij deze asielmotieven en dit relaas op een spontane, doorleefde, coherente en eensluidende wijze uiteen zouden kunnen zetten indien deze met de werkelijkheid overeenstemden.

Dient verder te worden opgemerkt dat de vermeende problemen en vrees voor vervolging van verzoekende partijen op fundamentele wijze wordt ondermijnd doordat verzoekers gedragingen met deze vrees in het geheel niet kunnen worden gerijmd. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen vooreerst terecht gesteld:

“Bovendien verklaarde u dat u in 2016 tot tweemaal toe een nieuw internationaal reispaspoort aanvraag en hiervoor een oogscan liet uitvoeren bij de Tsjetsjeense autoriteiten in Grozny (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p8, 9). Dit blijkt ook uit de stempels ter afgifte van een internationaal paspoort, die in uw intern paspoort geplaatst werden op datum van 28 maart 2016 en 22 september 2016. Gelet op uw vrees voor de Tsjetsjeense autoriteiten is het volstrekt ongeloofwaardig dat u zich uit eigen beweging bij deze autoriteiten zou hebben aangediend voor een biometrische controle, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging door deze autoriteiten dan ook ernstig onderuithaalt.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat verzoeker enkel een aantal corrupte politieagenten diende te vrezen, kan geheel niet overtuigen. Dit strookt immers geheel niet met verzoekers eerdere verklaringen. Blijkens deze verklaringen, zoals samengevat in het niet-betwiste feitenrelaas, had hij na zijn arrestatie namelijk onder dwang een document ondertekend waarin hij bekende dat hij werd gearresteerd omdat hij in het bezit was van drugs en munitie, werd hij van terreur beschuldigd, had hij bij zijn vrijlating een uitreisverbod moeten ondertekenen, werd hij ook nadien nog als terreurverdachte beschouwd en werd er daarom ook een jaar na zijn vrijlating nog een inval in zijn woning gedaan door verschillende agenten. Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker weldegelijk de Tsjetsjeense autoriteiten, en dus niet enkel een aantal aan deze autoriteiten gelinkte, corrupte agenten, diende te vrezen. Hoe dan ook kan worden opgemerkt dat, ook in dien verzoeker enkel een aantal corrupte agenten vreesde, deze agenten duidelijk gelieerd waren aan de overheid zodat verzoekers handelswijze, met name het zich meermaals vrijwillig wenden tot en aanbieden bij de Tsjetsjeense autoriteiten, ook in dit geval niet strookt met de aangehaalde vrees.

De geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen en vrees van verzoekende partijen wordt nog verder ondermijnd door verzoekers handelswijze nadat hij een paspoort en visum zou hebben bekommen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat het uiterst vreemd is dat u, die op dat moment gezocht zou worden door Tsjetsjeense veiligheidsdiensten, het risico zou nemen om met uw eigen paspoort naar Moskou en Polen te reizen en vervolgens dezelfde reis terug te maken, niet in het minst gelet op uw verklaring als zou er een sterke samenwerking zijn tussen de Tsjetsjeense en de Russische federale veiligheidsdiensten (CGVS zoon, dd. 24.07.2018, p8). Hoewel u verklaarde dat uw terugkeer naar Tsjetsjenië ingegeven was door de wil om uw moeder en dochter te beschermen, is de lange duur van uw verblijf in Tsjetsjenië van februari 2017 tot 19 oktober 2017 onverzoenbaar met uw persoonlijke vrees voor vervolging (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p9, 19). Indien u werkelijk een persoonlijke vrees voor vervolging in Tsjetsjenië koesterde, is het uiterst onaannemelijk dat u na uw vlucht naar Polen opnieuw naar Tsjetsjenië terugkeert en er meer dan een half jaar verblijft alvorens zich naar België te begeven om er internationale bescherming aan te vragen.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. Dat verzoeker zelf moest terugkeren om verzoekster te helpen, ontbeert geloofwaardigheid. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hijzelf en verzoekster nog beschikten over tal van andere (naaste) familieleden die verzoekster hadden kunnen beschermen, bijstaan en helpen om het land te verlaten (eerste gehoorverslag CGVS verzoeker, p.5-6). Daarenboven verklaren verzoekende partijen met hun uitleg hoegenaamd niet waarom verzoeker na zijn terugkeer maar liefst een half jaar in Tsjetsjenië bleef in weerwil van zijn zelfverklaarde problemen en vrees. Dat hij daarbij verborgen zou hebben geleefd, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zo huurde hij blijkens het niet-betwiste feitenrelaas initieel maandenlang een appartement. Daarna verbleef hij bovendien bij familie en vrienden, nochtans personen waarvan kan worden aangenomen dat de Tsjetsjeense autoriteiten een gezochte terreurverdachte aldaar het eerste zouden komen zoeken.

In het kader van het voorgaande, kan overigens bijkomend worden opgemerkt dat niet enkel verzoekers handelswijze dermate risicovol en ongeloofwaardig is. Eveneens dient te worden vastgesteld dat, indien verzoeker werkelijk als terreurverdachte werd beschouwd en in de negatieve aandacht stond van de overheid, het niet aannemelijk is dat verzoeker noch bij zijn initiële uitreis uit, noch bij zijn terugkeer naar, noch bij zijn tweede uitreis uit Tsjetsjenië en Rusland enig probleem ondervond met de autoriteiten. Dat hij meermaals probleemloos en op legale wijze kon reizen vanuit en naar zijn land en regio van herkomst, duidt er duidelijk op dat hij door de autoriteiten aldaar niet wordt gevisieerd of vervolgd.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoekende partijen niet op doorleefde, precieze en coherente wijze konden aangeven waar verzoeker na zijn terugkeer naar Tsjetsjenië zou hebben vertoefd en wanneer zij elkaar terugzagen. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Ten vierde moet worden opgemerkt dat u en uw moeder erg tegenstrijdige en vage verklaringen aflegden over uw verblijfplaatsen in de Russische Federatie na uw kort verblijf in – en terugkeer uit Polen.

Zo stelde u dat u, na uw terugkeer uit Polen enkele maanden in Grozny verbleef, in een huurappartement in de Oktoberwijk. Vervolgens zou u bij uw vriend in Urus-Martan hebben verbleven (CGVS zoon, dd. 24.07.2018, p9). Ook verklaarde u dat u na uw terugkeer uit Polen pas in de maand september van 2017 voor het eerst uw moeder terugzag (CGVS zoon, dd. 24.07.2018, p9). Uw moeder bleek op haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS echter niet op de hoogte hoelang u na uw terugkeer uit Polen nog in de Tsjetsjeense republiek verbleef, waar u precies verbleef en wist bovendien niet eens wanneer zij u voor het eerst had teruggezien (CGVS moeder, DD. 24.07.2018, p6, 7, 8). Dit is uiterst ongeloofwaardig. Indien u als haar zoon op gevaar van eigen leven een half jaar lang terugkeert naar de republiek waar u vervolging vreest, is het uiterst onaannemelijk dat uw moeder geen weet heeft van de plaats waar u verblijft, de duur van uw verblijf en bovendien niet eens weet wanneer zij u voor het eerst terugzag. Dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw verblijf in Tsjetsjenië na uw korte vlucht naar Polen en doen verder afbreuk aan uw verklaarde vrees voor vervolging in Tsjetsjenië.”

Verzoekende partijen trachten de voormelde vaagheden en discrepanties ten onrechte te vergoelijken in het onderhavige verzoekschrift. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoekster zou hebben geweten waar verzoeker verbleef nadat deze speciaal om haar te redden en op gevaar van eigen leven was teruggekeerd naar Tsjetsjenië. Minstens kon worden verwacht dat verzoeker, omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, verzoekster hiervan in kennis zou hebben gesteld na aankomst in België en met het oogmerk op en in het kader van voorliggend verzoek om internationale bescherming. Bovendien mocht weldegelijk worden verwacht dat verzoekster het cruciale ogenblik waarop zij verzoeker na diens terugkeer voor het eerst terugzag zou kunnen situeren in de tijd.

De voormelde vaststellingen doen op zich reeds op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen ten berde gebrachte asielrelaas en de door verzoekende partijen aangevoerde vrees voor vervolging.

Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissingen bovendien met recht gemotiveerd:

“Zo moet ten eerste worden opgemerkt dat u en uw moeder tegenstrijdige verklaringen aflegden over de omstandigheden van uw vrijlating na uw arrestatie in april 2015.

Zo stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw oom en uw moeder een overeenkomst ondertekenden waarin zij borg stonden dat er zeker losgeld betaald zou worden of dat u naar het politiekantoor zou terugkeren (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p11). Op diezelfde datum verklaarde uw moeder echter dat zij op het politiekantoor niets moest ondertekenen. Sterker nog, zij stelde dat er geen enkele overeenkomst gemaakt werd (CGVS moeder, dd. 22.04.2018, p7, 8). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bevestigde u slechts dat uw moeder een garantiebewijs ondertekende (CGVS zoon, dd. 24.07.2018, p4). Uw moeder verklaarde op haar tweede persoonlijk onderhoud dan weer dat zij inderdaad een garantie had ondertekend (CGVS moeder, dd. 24.07.2018, p3). Toen zij met haar tegenstrijdige beweringen geconfronteerd werd, verwees uw moeder slechts naar de angst om naar Tsjetsjenië te worden teruggehaald (CGVS moeder, dd. 24.07.2018, p3). Dergelijke bewering kan onmogelijk volstaan om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. De vrees om door onbekende Tsjetsjenen naar de Russische Federatie te worden ontvoerd heeft namelijk geen betrekking op de verklaringen die uw moeder aflegde over het al dan niet ondertekenen van een garantiebewijs. Nochtans kunnen consistente verklaringen over dergelijk garantiebewijs verwacht worden. Het feit dat er losgeld betaald moest worden voor uw vrijlating raakt namelijk aan de kern van u relaas. Zo stelde u zelf dat u gearresteerd werd door corrupte agenten die op geld uit waren en stelde u dat u vreest opnieuw om deze reden het doelwit te worden (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p15, 17). Indien dergelijke corruptie inderdaad de reden voor uw arrestatie vormde, vormt het feit dat deze agenten garanties vroegen aan uw moeder een essentieel element in uw asielrelaas.

Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen ernstig afbreuk aan uw verklaring als zou u gearresteerd zijn omdat agenten op zoek waren naar geld en als zouden zij u tegen betaling hebben vrijgelaten.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. Ten onrechte doen zij gelden dat zij hun verklaringen en relaas na het eerste gehoor bij het CGVS onderling zouden hebben uitgeklaard. Omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, was het namelijk geenszins onredelijk om te verwachten dat zij dit eerder zouden hebben gedaan indien zij werkelijk de aangevoerde problemen hadden ondervonden en de beweerd vrees koesterden. Hoe dan ook bieden verzoekende partijen geen dienstige verklaring voor het gegeven dat verzoekster tijdens haar eerste gehoor, in weerwil van haar verklaringen tijdens haar tweede gehoor, duidelijk verklaarde dat zij geen document ondertekende bij verzoekers vrijlating. Waarom zij dit eerder zou hebben verzwegen uit hoofde van een

vrees jegens de Belgische autoriteiten, kan namelijk hoegenaamd niet worden ingezien. Bovendien rust op een verzoekster om internationale bescherming de verplichting om van bij de aanvang van haar procedure haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is daarenboven inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Verzoekster werd verder op het hart gedrukt dat alles wat zij zou vertellen bij het CGVS discreet zou worden behandeld, dat dit nooit zou worden doorgespeeld aan personen van wie zij vervolging vreesde en dat zij aldus vrijuit kon spreken.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen omtrent de voorgehouden asielmotieven terecht gesteld: *“Ten tweede legden u en uw moeder tegenstrijdige verklaringen af betreffende de omstandigheden waarin u verkeerde in de maanden na uw vrijlating.*

Zo legden u en uw moeder tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijf en activiteiten in de maanden na uw vrijlating. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u in de periode na uw vrijlating thuis bleef, waarbij u de eerste twee weken slechts af en toe buiten een sigaret ging roken en later meer naar buiten ging (CGVS zoon, 22.04.2018, p17). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u dat u in de vier of vijf maanden na uw vrijlating grotendeels in het huis van uw moeder verbleef, dat u na een korte revalidatie werkte in een bedrijf dat chemische reinigingen uitvoerde en dat u ook opdrachten in de bouwsector aannam (CGVS zoon, dd. 24.07.2018, p5). Uw moeder verklaarde echter niet te weten hoe lang u nog bij haar verbleef, enkel dat u de eerste nacht na uw arrestatie thuis verbleef, en verklaarde bovendien dat u geen job had in de maanden na uw vrijlating (CGVS moeder, dd. 24.07.2018, p4, 5, 6). Pas nadat zij met u beweringen geconfronteerd werd, verklaarde zij zich plots wel weer te herinneren welke job u had uitgeoefend (CGVS moeder, dd. 24.07.2018, p6). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen en professionele activiteiten na uw arrestatie doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Er kan namelijk verwacht worden dat u en uw moeder gelijklopende verklaringen afleggen over jullie weerzien, jullie verblijf en uw professionele activiteiten na dergelijke traumatische arrestatie, quod non.” Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Hun voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die zij hieraan, onder meer middels een selectieve verwijzing naar enkele van hun andere gezegden, *post factum* trachten aan te brengen. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoekende partijen van meet af aan eensluidende en voldoende precieze verklaringen zouden afleggen over de periode gedurende dewelke verzoeker nog (voornamelijk) bij verzoekster woonde en over de vraag welk beroep hij na zijn vrijlating uitoefende. Zij bleken hiertoe echter kennelijk niet in staat. Ook in deze kan bovendien worden herhaald dat, zo verzoekende partijen werkelijk een ernstige, oprechte en geloofwaardige vrees voor vervolging koesterden, verwacht kon worden dat zij elkaar terdege zouden hebben geïnformeerd en het bijgevolg uitgebreid zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven naar aanleiding van het door hen ingediende verzoek om internationale bescherming. Dat zij dit klaarblijkelijk niet deden, getuigt van desinteresse voor hun vermeende problemen en vrees en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun voorgehouden vrees voor vervolging.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd:

“Vervolgens legden u en uw moeder tegenstrijdige verklaringen af over de vervolgingsfeiten die jullie in de maanden na uw arrestatie zouden hebben ervaren. Zo werd u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of u nog enige problemen had ervaren in de maanden na uw arrestatie. U verklaarde in deze periode geen problemen te hebben ervaren, stelde dat u geen enkel teken had gemerkt dat u in de gaten gehouden werd en verklaarde u bovendien dat u dacht dat uw moeder ook geen controle had gemerkt (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p17). Uw moeder stelde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS echter dat er, in de periode van april tot juni 2015, toen u thuis aan het herstellen was, twee personen in een wagen voorbij het huis reden die uw huis filmde, waarna uw moeder kort met deze twee personen sprak. Uw moeder stelde echter dat zij dit niet aan u verteld had om u niet bang te maken (CGVS moeder, dd. 22.04.2018, p8, 9). Echter, tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verwees u plots zelf naar deze confrontatie. U verklaarde vreemd genoeg dat er in deze wagen maar één inzittende was, dat uw moeder er niet in geslaagd was met deze inzittende te spreken en u verklaarde bovendien dat u op het moment van dergelijke bezoeken aan uw moeder niet thuis aanwezig was (CGVS zoon, dd. 24.07.2015, p6). Hoewel nog enigszins geloof zou kunnen worden gehecht aan de verklaring van uw moeder dat zij u aanvankelijk niet geïnformeerd had over het incident met deze mannen in de wagen, is het onaannemelijk dat u en uw moeder later dergelijke uiteenlopende verklaringen aflegden over dit incident.

Bovenvermelde tegenstrijdigheden doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering als zou u ook na uw arrestatie vervolging vrezen en in de gaten zijn gehouden en halen bijgevolg de algehele geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees voor vervolging verder onderuit.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De voormelde vaststellingen en verklaringen blijken duidelijk uit de stukken van het dossier. Verzoekende partijen doen hieraan geen afbreuk met hun selectieve verwijzing naar de uiteindelijke gezegden van verzoeker tijdens diens tweede gehoor. Zelfs indien verzoekster het voorgaande initieel en omwille van diens herstel niet zou hebben verteld aan verzoeker, mocht verder worden verwacht dat zij dit nadien, in de loop van 2016 zou hebben gedaan. Zoals reeds meermaals werd opgemerkt, kon bovendien eveneens worden verwacht dat verzoekende partijen, indien zij werkelijk een ernstige, oprechte en geloofwaardige vrees voor vervolging dienden te koesteren, het terdege over hun gemeenschappelijke problemen en vrees zouden hebben gehad nadat zij toekwamen in België en zich alhier beriepen op internationale bescherming. Bijgevolg mocht weldegelijk worden verwacht dat zij beide en van meet af aan spontane, doorleefde, geloofwaardige en coherente verklaringen zouden hebben afgelegd over het gegeven dat verzoeker en diens woning in de gaten werden gehouden. Dat verzoekende partijen hiertoe niet bij machte waren, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bewering dat verzoeker in de negatieve aandacht zou hebben gestaan van de autoriteiten.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen met recht gesteld:

“Ten derde legden u en uw moeder tegenstrijdige verklaringen af over het feit dat uw moeder u waarschuwde naar aanleiding van een inval die op 10 juni 2016 plaatsvond in uw ouderlijk huis.

U verklaarde dat u op 10 juni 2016 naar uw grootmoeder was gegaan om uw verjaardag te vieren. U zat op die dag met uw grootmoeder samen naar televisie te kijken en samen te praten toen uw moeder u opbelde met de waarschuwing dat personen uw ouderlijk huis waren binnengevallen (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p12, 17; CGVS zoon, dd. 24.07.2018, p5). De verklaringen van uw moeder gingen echter ernstig in tegen de verklaringen die u zelf aflegde. Zo stelde zij niet te weten om welke reden u naar uw grootmoeder was gegaan (ofschoon u verklaarde dat u speciaal ging om uw verjaardag te vieren) en verklaarde zij op gedetailleerde wijze dat zij u vroeg waar u zich bevond tijdens het telefoongesprek, waarop u antwoordde dat u zich op het kruispunt bevond en dat u op weg naar huis was (CGVS moeder, dd. 22.04.2018, p9). Tijdens haar tweede interview op het CGVS verklaarde uw moeder echter tijdens dit telefoontje niet aan u te hebben gevraagd waar u was, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen maar verklaarde zij nog steeds dat zij vermoedde dat u op dat moment onderweg was (CGVS moeder, dd. 24.07.2018, p6). Dergelijke tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen over jullie contacten naar aanleiding van de inval in uw ouderlijk huis, doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van dergelijke inval en aan de geloofwaardigheid van uw verdere vervolging na uw arrestatie in 2015.”

Andermaal slagen verzoekende partijen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hun voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet mis te verstaan en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoekende partijen trachten de ernstige discrepanties in deze verklaringen ten onrechte te nuanceren en te minimaliseren. Het was, mede gelet op het voorgaande, geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij gedetailleerde, coherente en gelijklopende verklaringen zouden afleggen over het ogenblik waarop verzoekster verzoeker zou hebben ingelicht over de inval in de woning door verschillende agenten. Dit geldt nog des te meer gelet op hetgeen reeds hoger herhaaldelijk werd benadrukt, met name dat kan worden aangenomen dat zij elkaar, zo zij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging dienden te koesteren, beter zouden hebben ingelicht over de kern van hun problemen en relaas.

Dient tot slot te worden opgemerkt dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen niet concreet aanvechten of betwisten waar inzake de eerder door verzoeker aangehaalde geheugenproblemen en de ter staving hiervan neergelegde stukken gemotiveerd wordt:

“Er moet worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS terloops opmerkte dat u problemen kent met uw kortetermijngeheugen. Zo stelde u dat de dagen voor u snel voorbijgaan, dat u soms vergeet wat er pas gebeurd is en dat u zich die zaken dan pas later in detail herinnert (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p17). Uw moeder legde foto's neer van uw verwondingen aan het hoofd (document 4). Uit deze foto's blijkt echter geenszins waar, wanneer of op welke wijze u deze verwondingen opliep, noch wat de psychische of medische gevolgen van deze verwondingen zouden kunnen zijn. Deze foto's kunnen dan ook allerm minst volstaan om aan te tonen dat u door de Tsjetsjeense ordediensten gefolterd werd, noch om aan te tonen dat u hierdoor aan geheugenverlies lijdt. U werd eveneens op 22.04.2018 geïnformeerd over de mogelijkheid om eventuele bijkomende medische vaststellingen aan het CGVS over te maken, hetgeen u tot op heden niet deed (CGVS zoon, dd. 22.04.2018, p17). U legde op datum van 21 juni 2018 wel een medisch document neer om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om op 28 juni 2018 een persoonlijk onderhoud te volgen (document 5).

Dit medisch document bevat enkel en alleen de vaststelling dat u niet in staat was zich te verplaatsen omwille van 'ziekte' en bevat geen enkele concrete medische vaststelling betreffende fysieke letsels, mogelijke psychologische gevolgen, dan wel van de concrete oorzaken van deze letsels. Uw verklaringen bleken gedetailleerd maar weken op verschillende punten ernstig af van de verklaringen die uw moeder aflegde. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten is bijgevolg niet te besluiten dat bovenvermelde tegenstrijdigheden en vaagheden in uw relaas aan medische of psychologische problemen te wijten zijn. Het louter verwijzen naar problemen met uw kortetermijngeheugen kan de geloofwaardigheid van uw relaas dus onmogelijk herstellen."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze niet concreet weerleggen, onverminderd overeind.

Wel trachten verzoekende partijen, middels een selectieve verwijzing naar een aantal andere passages uit de gehoorverslagen van het CGVS van verzoeker, te laten uitschijnen dat verzoeker duidelijk getraumatiseerd zou zijn. Dient echter te worden vastgesteld dat dit uit de betreffende passages uit verzoekers verklaringen niet kan worden afgeleid en dat de algemene bewering dat de feiten voor verzoeker traumatiserend waren de concrete motieven van de bestreden beslissingen niet kan ontkrachten. Verzoekende partijen brengen niet het minste begin van bewijs bij om deze bewering te ondersteunen. Zij leggen geen medisch attest neer waaruit het bestaan van enig trauma in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid. Bijgevolg tonen zij niet aan dat hij getraumatiseerd zou zijn; laat staan dat zij aantonen dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts blijkt uit de gehoorverslagen dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Zoals reeds in de bestreden beslissingen wordt aangegeven, bleek verzoeker tijdens deze gehoren in staat om gedetailleerde verklaringen af te leggen. Verzoekende partijen laten bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin tonen zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motiveringen en beslissingen.

De overige door verzoekende partijen neergelegde documenten, opgenomen in de mappen 'documenten' in de administratieve dossiers, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Het bij het verzoekschrift gevoegde persartikel bevat evenmin enige informatie die aan het voormelde afbreuk kan doen. Dit artikel is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Nergens uit dit artikel blijkt dat verzoeker betrokken zou zijn geweest bij de aanslag in kwestie of van dergelijke betrokkenheid zou zijn beschuldigd. Het neergelegde, louter algemene artikel kan dan ook geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoekende partijen voeren geen specifieke middelen aan inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus doch stellen zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen zouden beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan daarbij dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekende partijen tonen ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen op grond van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd als volgt:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd.

Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

Gezien verzoekende partijen geen middelen aanvoeren inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, de voormelde motieven geheel ongemoeid laten en geen informatie bijbrengen die zou toelaten anders te oordelen, blijven de voormelde motieven onverminderd gehandhaafd en tonen zij niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande tonen verzoekende partijen niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT